

I Anledning af A. Brosbølls Artikel.

I „Kvinden og Samfundet“ for Septbr. findes en Artikel af A. Brosbøll (I Anledning af Fru Laura Marholm Hansons „Kvindernes Bog“), til hvilken jeg gerne vilde gøre et Par Bemærkninger. Jeg har ganske vist ikke endnu læst den omtalte Bog, men det gør intet til Sagen, da det, jeg vil sige, kun angaar nogle Punkter i den oven omtalte Artikel, som jeg ellers i meget kan slutte mig til.

Side 142 siges: „Men der er en Ting ved denne Bog, jeg gerne vilde standse ved. Det er den Betydning, den enestaaende Plads, Kærligheden har i den som i vor moderne Literatur, og det vil vel til Dels sige: i vort moderne Liv. Ikke sjældent siges det som her, at den er Livets eneste Indhold eller i alt Fald dets eneste Værdi.“ Det synes altsaa, som om A. Brosbøll misbilliger den „enestaaende Plads“, Kærligheden indtager.

S. 145—46 siges: „En saadan Trang og Evne til fuldt Liv har Kvinden, som det synes, bevaret mest uskadt. En saadan Trang tilfredsstilles nærmest i Kærlighedslivet. Og paa Baggrund af hele dette Livssyn er det, at Kærligheden er vokset op til en saadan Stormagt i en Tid og i Lag, hvor hin første egentlige Stormagt: Gudstroen, Livet i Gud, misagtes.“

Side 147 siges om Kristenlivet: „Paa samme Maade umuliggøres al første Haands Forhold til noget som helst paa Jorden. Mellem den Kristne og alt og alle staar Herren; og kun middelbart gennem Herren kan han, om han ikke vil falde ud af sin Kristenstilling, forholde sig til noget.

Derigennem afsættes Kærligheden fra sin absolute Betydning. Muligheden er forbi for hin hedenske og indenfor sin Sfære skønne Form for absolut Hengivelse Menneske og Menneske imellem.“

Skønt det jo ganske vist al Tid er uheldigt at citere enkelte Sætninger uden deres Sammenhæng, saa synes det dog, som om Forfatterinden til det her anførte frygter for, at den saakaldte jordiske Kærlighed skal brede sig for meget paa Bekostning af Kærligheden til Gud, at den skal blive en „Stormagt“, der ligesom fordunkler „hin første egentlige Stormagt: Gudstroen, Livet i Gud“. I denne Anskuelse synes mig der er et Fejlsyn, som jeg føler mig tilskyndet til at paavise, saa meget mere, som jeg ofte har sporet det ogsaa hos andre. Hvis Kærligheden — Menneske og Menneske imellem — er dyb og ægte, kan den aldrig komme til at